

PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència
de l'honorable Sr. Joan Casanovas

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 19 de juliol del 1934

SUMARI

Sobre la sessió a les sis de la tarda, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Es llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

Ordre del dia :

Discussió del Dictamen de la Comissió sobre la Proposició de Llei modificant els arts. 51, 60, 67, 117, 140, 144, 174 i 177 de la Llei Municipal de Catalunya.

El senyor Soler i Bru agraeix a la Comissió el que hagi pres en consideració la Proposició de Llei, de la qual n'era un dels firmants.

No havent-hi cap senyor Diputat que intervingui en la discussió de totalitat, hom passa a la de l'articulat.

Són aprovades, sense discussió, les modificacions als arts. 51, 60, 67, 117, 140, 144 i 174.

El senyor Mestres, de la Comissió, fa observar un error de còpia, en la redacció de la modificació de l'art. 177.

Llegit el redactat definitiu, és aprovat.

La Cambra acorda procedir a la votació definitiva; i en votació ordinària, amb el quòrum reglamentari, resta aprovada la Llei.

Discussió del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a l'autorització a l'Hospital Clínic de Barcelona per a contractar una operació de crèdit.

Posat a discussió en la seva totalitat, no fa ús de la paraula cap senyor Diputat, i, passant a la discussió de l'articulat, són aprovats, també sense discussió, els arts. 1.er, 2.^{on} i 3.er de què consta.

La Cambra acorda votar definitivament la Llei, i en votació ordinària resta aprovada, reunint el quòrum reglamentari.

Discussió del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei de Carta Sanitària de Barcelona.

Es procedeix a la discussió de l'articulat, per no intervenir en la de totalitat cap senyor Diputat.

Articles 1.er, 2.^{on}, 3.er, 4.^{on}, 5.^{on}, 6.^{on}, 7.^{on} i 8.^{on} i Disposicions transitòries primera i segona. — Aprovats sense discussió.

Es procedeix a la votació definitiva, per acord de la Cambra, i en votació ordinària, amb el quòrum reglamentari, resta aprovada la Llei.

Discussió del Dictamen de la Comissió sobre la Proposició de Llei relativa a la composició de les Junes de Repartiment general d'Utilitats.

Són aprovats sense discussió la totalitat i els arts. 1.er, 2.^{on} i 3.er que formen el Dictamen.

Acordat per la Cambra que sigui votada definitivament la Llei, resta aquesta aprovada en votació ordinària i amb el quòrum reglamentari.

Així mateix, en votació ordinària i reunint el quòrum reglamentari, s'aprova la Llei relativa a la creació d'una taxa sobre el consum i serveis d'hostalatge i restaurant.

Precs i preguntes :

Precs del senyor Fronjosà i Arnau, al senyor Conseller de Cultura, en relació a uns Decrets del Govern central sobre construccions escolars.

Resposta del senyor Conseller de Cultura i rectificació del senyor Fronjosà.

Prec del senyor Sauret al senyor Conseller de Justícia i Dret, respecte a la denúncia d'un periòdic per atacs al dogma.

Prec del senyor Romeva als senyors Consellers de Justícia i Dret i de Governació, interessant la urgent publicació del Reglament de la Llei de Contractes de Conreu.

El mateix senyor Diputat adreça un prec al senyor Conseller de Finances referent als drets de Catalunya en el projectat emprèstic de l'Estat espanyol per a remeiar l'atur forçós.

El senyor Riera formula un prec semblant al del senyor Romeva referent a la publicació del Reglament de la Llei de Contractes de Conreu.

El senyor Romeva parla per a allusions.

El senyor Conseller de Cultura recull uns aspectes dels precis dels senyors Romeva i Riera.

Es acordada la suspensió de les sessions, amb la fórmula de què, per a la pròxima, s'avisarà a domicili.

S'aixeca la sessió a les set i deu minuts de la vetlla.

S'obre la sessió a les sis de la tarda, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Al banc roig hi ha l'honorable senyor Conseller de Finances.

Es llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

ORDRE DEL DIA

Discussió del Dictamen de la Comissió sobre la Proposició de Llei modificant els articles 51, 60, 67, 117, 140, 144, 174 i 177 de la Llei Municipal de Catalunya

El Sr. SOLER I BRU : Demano per parlar.
(*Entra l'honorable senyor Conseller de Cultura.*)

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Soler i Bru.

El Sr. SOLER I BRU : Simplement per agrair a la Comissió el que hagi pres en consideració la Proposició de Llei que motivà aquest Dictamen, i de la qual sóc un dels signants. I res més.

El Sr. PRESIDENT : No hi ha cap senyor Diputat que hagi demanat la paraula sobre la totalitat. S'entra a la discussió per articles :

(*Són aprovades sense discussió les modificacions als articles 51, 60, 67, 117, 140, 144 i 174.*)

El Sr. PRESIDENT : Article 177.

El Sr. MESTRES : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula la Comissió.

El Sr. MESTRES : En el redactat que es va donar al Dictamen, hi manca un aclariment final.

El Sr. PRESIDENT : ¿Al 177, o com addicional?

El Sr. MESTRES : No, al 177 hi manca una continuació, una ratlla, que segurament per error de còpia, no consta ; podria llegir-la ?

El Sr. PRESIDENT : Pot donar-ne lectura.

El Sr. MESTRES : Diu al Dictamen : «Afegir — i al final i seguit el següent : ... llevat dels casos de l'apartat primer de l'article 176.» I després d'això, ha de dir : «en què podrà ésser declarada per acord de la Comissió de Govern on aquesta assisteixi o de l'Ajuntament.»

El Sr. PRESIDENT : S'aprova la modificació amb l'addició que propugna la Comissió ? (*Assentiment.*) Resta aprovada.

La Cambra acorda procedir a la votació definitiva d'aquest Projecte de Llei ? (*Assentiment.*) Va a procedir-se a la votació ordinària d'aquest Projecte de Llei. S'aprova ? (*Assentiment.*) Resta aprovat definitivament aquest Projecte de Llei, essent evident que hi ha el quòrum reglamentari.

(*El text d'aquesta Llei es publica com a annex n.º 1 a aquest DIARI DE SESSIONS.*)

Discussió del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a l'autorització a l'Hospital Clínic de Barcelona per a contractar una operació de crèdit

El Sr. PRESIDENT : Tampoc no hi ha cap senyor diputat que hagi demanat la paraula sobre la totalitat. Va a procedir-se a la discussió per articles.

(*Són aprovats sense discussió els articles 1.º, 2.º i 3.º de què consta el dictamen.*)

Acorda la Cambra procedir a la votació definitiva d'aquest Projecte de Llei ? (*Assentiment.*) Va a procedir-se a la votació ordinària i definitiva d'a-

quest Projecte de Llei. S'aprova? (*Assentiment.*) Resultant que hi ha el quòrum reglamentari, resta definitivament aprovat aquest Projecte de Llei.

(*El seu text es publica com a anex n.º 2 a aquest DIARI DE SESSIONS.*)

Discussió del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei de Carta sanitària de Barcelona

El Sr. PRESIDENT: No hi ha cap senyor Diputat que hagi demanat la paraula sobre la totalitat. Va a procedir-se a la discussió per articles.

(*Són aprovats sense discussió els articles 1.º, 2.º, 3.º, 4.º, 5.º, 6.º, 7.º i 8.º i Disposicions transitòries primera i segona de què consta el Dictamen.*)

Acorda la Cambra procedir a la votació definitiva d'aquest Projecte de Llei? (*Assentiment.*) Va a procedir-se a la votació definitiva. Votació ordinària. Queda aprovat el Projecte de Llei? (*Assentiment.*) Resultant que hi ha el quòrum reglamentari, resta definitivament aprovat aquest Projecte de Llei.

(*El text d'aquesta Llei es publica com a anex n.º 3 a aquest DIARI DE SESSIONS.*)

Discussió del Dictamen de la Comissió sobre la Proposició de Llei relativa a la composició de les Junes de Repartiment general d'Utilitats

El Sr. PRESIDENT: No hi ha cap senyor Diputat que hagi demanat la paraula sobre la totalitat. Va a procedir-se a la discussió per articles.

(*Són aprovats sense discussió els articles 1.º i 2.º de què consta el Dictamen.*)

Acorda la Cambra procedir a la votació definitiva d'aquest Projecte de Llei? (*Assentiment.*) Va a procedir-se a la votació ordinària d'aquest Projecte de Llei. S'aprova? (*Assentiment.*) Essent evident que hi ha el quòrum reglamentari, resta definitivament aprovat aquest Projecte de Llei.

(*El seu text es publica com a anex n.º 4 a aquest DIARI DE SESSIONS.*)

Votació definitiva de la Llei relativa a la creació d'una taxa sobre el consum i serveis d'hostalatge i restaurant

El Sr. PRESIDENT: Aquesta Llei havia restat pendent de votació definitiva. ¿Acorda la Cambra aprovar-la definitivament? (*Assentiment.*) Resultant que hi ha el quòrum reglamentari, resta definitivament aprovat aquest Projecte de Llei.

(*El seu text es publica com a anex n.º 5 a aquest DIARI DE SESSIONS.*)

Precs i preguntes

Sobre un decret del Govern central relatiu a construccions escolars

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Fronjosà.

El Sr. FRONJOSÀ: Aquesta tarda hem de

dirigir un prec al senyor Conseller de Cultura, en virtut d'un Decret aparegut a la *Gaseta* del dia 15 d'aquest mes.

La gent de la meua mentalitat ens trobem fa un any i mig en un constant sobresalt. Jo em recordo que un dia al vespre vàrem anar al Baixador del Passeig de Gràcia a esperar els Diputats catalans que venien de Madrid i que la premsa, els homes amb càrrecs representatius, tothom deia que havien aconseguit l'autonomia de Catalunya, ara, i cada dos per tres, o per mitjà de la premsa, o per mitjà dels periòdics oficials, rebeu un sotrac que us posa en una situació de dubte, i dieu: «¿Es que aquell dia és quelcom que va passar per la vostra imaginació, va ésser un somni, o evidentment un dia vàreu anar a esperar uns quants homes que havien portat per a Catalunya un règim de llibertat i un règim d'Autonomia?»

Perquè el fet és el següent: Quan aneu a qualsevol dels Departaments de la Generalitat, ens trobem amb què allò que ens pensàvem que era, és a dir, que estàvem en possessió d'una sèrie de coses, són una pila de falles, són una pila de tascons, una pila d'obstacles, de «però» i d'interrogants; i arribem a la conclusió que l'Estatut de Catalunya, si nosaltres no fem que sigui una realitat, si seguim per obsessió d'aquesta lleialtat que no és corresposta per una pila de senyors que semblava que en un temps havien estat lleials col·laboradors nostres, veurem que al fi i al cap tot l'aconseguit per l'Estatut de Catalunya és, no diré una comèdia grotesca, però si una ficció.

Ens trobem amb què el Port de Barcelona no és català. Ens trobem amb què els obrers de Catalunya, una gent que tenen la satisfacció de poder dir amb orgull que la legislació actual a Espanya és deguda a què ells es varen anticipar amb la seva acció revolucionària, i en canvi es diu que ells potser no foren bastant aptes per a fer complir, per a legislar, per a estimular el Parlament de Catalunya a què seguis, que sincronitzés amb els batecs socials del món proletari, i surt un Decret en què hi han una sèrie d'interrogants sospitosos de què nosaltres, pobres, fórem tan febles, que el Govern ens podria escamotejar aquells drets que si existeixen és perquè nosaltres prèviament hem sabut reivindicar-nos per damunt de la Llei escrita, tota vegada que aquella Llei encara no existia. I després ens trobem amb què en matèria d'ensenyament, els mestres de Catalunya són nomenats «Maestros Nacionales», de l'altra banda. I així successivament, arribem a la conclusió de què això no és Autonomia ni és res.

Així, estem en una posició fictícia i se'ns vol fer viure d'una illusió. I cada vegada que s'intenta, per un detall elementalíssim, veure quin grau de realitat hi ha, es demostra que de realitat no n'hi ha gens. I així en la nostra posició és molt difícil, en aquest ambient, adoptar un llenguatge pel qual no tinc aquells dots de convencionalisme que es necessiten per a poder-se expressar en una Cambra de *Pares de la Pàtria*, ni tinc tampoc aquelles condicions de contenció per a no obrir l'aixeta d'una manera brutal i fer que ragés fins que ragés brut. (*Rialles.*) Per això m'he de limitar a desfogar-me

d'aquesta manera; però ha d'arribar moment en què hagi de consignar, per damunt de tots els convencionalismes de tipus internacionalista de gent que no han fet res més a través de la seva vida que ésser uns nacionalistes del tipus Masaryk, no tenim més remei, repeteixo, que dir en aquests moments que mentre nosaltres no ens deslliurem o no ens deslliguem d'una pila de coses a què se'ns ha sotmès d'una manera irracional, injusta i brutal, aquesta gent ingènua, com jo, es trobaran en aquella actitud que us deia al començament, que cada dia que es llevin rebran un sobresalt, fins el punt que estic segur que algun dia hauré d'anar a consultar el metge perquè em doni una medicina pel cor, puix que altrament acabaria cardíac. (Rialles.)

El Sr. PRESIDENT: Evident, el senyor Fronjosà no perd mai la serenitat. No oblidem que les lluites per la llibertat és una reivindicació diària.

El Sr. FRONJOSÀ: Molt bé, senyor Casanovas. (Rialles.) Però, quan jo, en l'any 1910 i en l'any 1916 i en el 1919 i en el 1932, junt amb els meus companys d'ofici declaràvem una vaga contra la burgesia per una reivindicació, després de la vaga sabíem si havíem guanyat o havíem perdut; i com que, en definitiva, no sóc més que un militant sindical, em trobo ara que, posat per una contingència i per la bona voluntat dels meus companys del partit, posat en aquest ambient polític, em trobo que quan creïem que Catalunya era autònoma, resulta que no es veu l'Autonomia per cap banda. I això fa que com que les coses en política són així, veritat?, i són d'altra manera en l'ambient en què jo estava acostumat a actuar, perquè aleshores sabíem quan guanyàvem i quan perdíem i ho sabíem d'una manera absoluta, i ara no sabem mai si guanyem o perdem, per això, quan ens pensàvem un moment que havíem obtingut una quantitat de llibertats polítiques, d'aquesta política d'ordre col·lectiu com és la reivindicació del dret de Catalunya de disposar dels seus destins, ara resulta que llegint la premsa es veu cada dia que no s'ha aconseguit res.

I anem al cas que ha estat motiu de què aquesta tarda jo reclami l'atenció del senyor Conseller de Cultura.

En la *Gaceta* del 15 d'aquest mes apareix un *Decreto*; i aquest *Decreto* diu que sempre que l'Estat intervingui amb la quantitat de 50,000 pessetes per a la construcció d'un Grup Escolar, la subhasta, la concessió per a la construcció de les obres, s'haurà de fer a la *Dirección General de Primera Enseñanza del Ministerio de Instrucción Pública*. Davant d'aquest *Decreto*, jo vull posar tota la contenció en el meu llenguatge, però ho he de qualificar com una mala acció — i em sembla que no es pot dir d'una manera més parlamentària i més suau—. (Rialles.) Perquè és una cosa que fa molta gràcia que en les escoles que s'han de construir en territori català, fins els plecs de condicions per la construcció d'aquests Grups Escolars, hagin d'anar al *Ministerio de Instrucción Pública*, com si aquí fóssim una gent baldada, com si aquí no hi haguessin paletes, ni mestres de cases, ni arquitectes capaços d'analitzar les bones o males condicions d'un plec de condicions que es presenti en un concurs.

(Entra l'honorable senyor Conseller d'Economia i Agricultura.)

Però hi ha un aspecte que ha estat el que a mi m'ha mogut a aixecar-me a parlar d'aquesta qüestió. Tots els senyors Diputats saben que hi han moltes localitats a Catalunya que aixeequen un edifici escolar primer per a fer que la mainada catalana pugui anar a l'escola primària amb la finalitat de què aquest flagell que encara en un percentatge massa extraordinari, massa gran, hi ha a Catalunya, es pugui eliminar del tot i Catalunya pugui veure arribat un moment en què no hi hagin analfabets. Però és que demés d'aquesta necessitat que sent Catalunya de què entre els seus fills no hi hagin analfabets, moltes de les edificacions escolars es fan tant per això com per a combatre l'atur obrer, que és el flagell que la societat capitalista en aquests moments no troba manera, perquè no n'hi ha, de resoldre'l. I així ens trobaríem que si nosaltres acceptàvem, no pas sense protesta — perquè fa molts anys que existeix el catalanisme de protesta —, aquest decret, que no podem acceptar perquè és una cosa fatigosa i que atempta contra la llibertat de Catalunya i contra els interessos dels treballadors de Catalunya, si nosaltres arribéssim a acceptar això i no ens neguéssim d'una manera total i d'una manera radical a acceptar això, ens trobaríem que, com que els plecs de condicions haurien d'anar al «Ministerio de Instrucción Pública», de Madrid, totes les cases que es dediquen al ram de construcció i sobretot les que pels antecedents que hi ha, i les que viuen fora de Catalunya, trobarien totes les facilitats i trobarien tots els intersticis per a fer de manera que els seus plecs de condicions fossin aprovats, deixant sempre — no us en càpiga cap dubte — les cases constructors de Catalunya fora.

No s'oblidi que una de les coses que els Ajuntaments volen arranjar amb la construcció dels grups escolars, és l'anar solucionant l'existència del problema dels treballadors del ram de construcció, que ja saben tots els senyors Diputats que en aquests moments passen una profunda crisi de treball, i si això s'accepta — no us en càpiga tampoc cap dubte —, vindrà tota la colla de cases de fora de Catalunya i se'ls concediran les construccions — i rieu-vos-en vosaltres del negoci que farà el trasmisèria! — i vindran aquests senyors que han hagut de fugir de la fam a ensenyar-nos de quina manera s'ha d'implantar el *comunismo libertario* i s'ha de fer la revolució social. És a dir, que ens trobarem amb dos problemes: Primer, que acceptant això no podrem donar treball als nostres treballadors del ram de la construcció, essent així que moltes vegades el mòbil que ha guiat els Ajuntaments en fer aquests edificis escolars no ha estat més que el d'eliminar la gent sense feina de les respectives localitats, i, segonament, ens trobarem amb aquesta processó de gent que des de l'any 1914 que, amb el tufet de negocis i bons jornals que va desprendre la guerra i dels quals encara avui n'estem sofrint les conseqüències, s'enamina cap a casa nostra.

Jo vull arribar a una conclusió, i és la següent: Que nosaltres, ni des del punt de mira d'obrers, independentment ara de tota altra circumstància, ni des del punt de mira de catalans, podem

acceptar aquest Decret, i potser el període de protestes i de gemecs i de planys, em sembla que hauria d'acabar-se ja, i jo desitjaria que el senyor Conseller de Cultura, fent abstracció d'aquest munt de coses que hi ha a la política de caràcter subterrani i que no es poden dir a la llum pública, ell que és un bon català i que de vegades sap tirar pel carrer del mig, no fent massa cas de les coses d'ordre jurídic, ens digués que no acceptarà el Decret.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Arnau.

El Sr. ARNAU: Senyors Diputats: Desitjava formular un prec, no solament relacionat amb el que ha dit el senyor Fronjosà, sinó amb l'alarma que ha produït als Ajuntaments de Catalunya que tenen pendants construccions escolars, aquest Decret a què ha fet allusió el senyor Fronjosà.

Fins ara les subhastes de les construccions escolars es realitzaven en els propis Ajuntaments, si bé s'havien d'enviar al Ministeri d'Instrucció Pública els plans per a la seva aprovació. Però aquest Decret ha portat una alarma justificadíssima als nostres Municipis que tenen en projecte construccions escolars, perquè ve a determinar una centralització que podria causar molts perjudicis a Catalunya, i per aquest motiu jo desitjava cridar també l'atenció de la Cambra. Es diu en el susdit Decret que totes les obres de construccions escolars es faran per mitjà de subhasta; i aquelles que l'Estat hi aportí més de cinquanta mil pessetes, les subhastes es publicaran a la *Gaset*a i en el *Butlletí Oficial* de la província. Els plecs es poden presentar en les seccions administratives de totes les províncies de la Península i s'haurà d'indicar que els projectes complets i plecs de condicions particulars corresponents es trobaran de manifest en les seccions de construccions escolars del Ministeri d'Instrucció Pública i en la secció administrativa de la província afectada. L'obertura de plecs serà necessàriament a la Direcció General del Primer Ensenyament del Ministeri, i pel Ministeri es farà l'adjudicació definitiva i se'n publicarà l'ordre a la *Gaset*a.

En realitat, en aquests moments de principi de l'autonomia de Catalunya i en els que hem de reconèixer que la part més sensible de l'Estatut és la que fa referència a l'ensenyament, perquè en aquest aspecte no se'ns ha atorgat cap mena de llibertat, cal reconèixer que això agreujaria el mal d'una manera evident. Això és realment una exacerbació del centralisme, perquè donaria dret a què des del Ministeri d'Instrucció Pública es determinessin les cases que anessin contra els drets que tenen actualment els Municipis de Catalunya.

Jo crec que els senyors diputats es faran càrrec de la gravetat que entraña aquest problema i crec també que el Govern de Catalunya se'n farà ressò, i d'una manera concreta el senyor Conseller de Cultura, per veure d'evitar que almenys a Catalunya no tingui efectivitat aquest decret que s'acaba de publicar a la *Gaset*a. Més que més, quan ja hi ha a Catalunya reconegut un Consell Regional de Primer i de Segon Ensenyament i en aquest Consell Regional se li ha d'anar donant una auto-

ritat que faci que a aquells buits essencialíssims que hi ha a l'Estatut en qüestions d'ensenyament, s'hi puguin oposar els principis de la llibertat de l'ensenyament, per tal que Catalunya arribi un dia a la plenitud de la conquesta d'allò a què té més dret, o sigui a la conquesta espiritual per a disposar de la seva llengua i fer que les Escoles siguin una cosa substancialment catalana.

Com que de fet, el decret és una cosa que aniria contra les legítimes aspiracions de Catalunya, vinc a corroborar el prec que ha formulat el senyor Fronjosà i parlant en nom dels municipis de Catalunya demano que el Govern de Catalunya i el Conseller de Cultura es facin ressò d'aquest estat d'alarma justificadíssima i procurin que no tingui efectivitat dintre del territori català.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Cultura.

El Sr. CONSELLER de Cultura: Senyors Diputats: Jo he d'agrair el prec que m'han adreçat els senyors Fronjosà i Arnau, perquè ells em donaran pretext de fer sentir la neva veu davant dels companys Diputats que m'escolten, per a manifestar que la mateixa sorpresa que ha tingut el senyor Fronjosà, l'ha tingut el Conseller que té l'honor de parlar-vos. Evidentment, que el senyor Fronjosà, parlant dels bancs d'enfront, pot prescindir d'aquells convencionalismes que com ell suposa són naturals quan es parla d'aquest banc en què ara jo em trobo. Però no mirarà això, ja no diré la sorpresa, sinó la indignació que sovint em causen aquestes disposicions que vénen per part de Madrid i que no sols suposen una manca de respecte a l'Autonomia de Catalunya, sinó un oblit evident, per no dir una manca de paraula, que ens ha estat donada per ministres de Madrid en qüestions de cultura. Jo, doncs, no necessito que m'empenyin en aquest sentit; més aviat necessito bridar-me, perquè crec que és amb duresa com hauríem de jutjar aquesta incomprensió d'alguns germans de l'altra banda, com deia el senyor Fronjosà.

El Sr. FRONJOSÀ: No, no! Germans de l'altra banda no ho he dit jo, perquè encara estic pensant si som «hermanos o extranjeros».

El Sr. CONSELLER de Cultura: De l'altra banda, com deia el senyor Fronjosà, sobretot quan es refereixen a coses que semblen negar concessions que ja ens haguessin estat fetes.

Jo crec que per aquest camí la cosa no acabarà — com deien els que m'han fet el prec — en comèdia, sinó que va prenent un aire tràgic que no pot agradar a ningú, perquè estic convençut que arribarà un moment que, malgrat la bona voluntat del Govern de la Generalitat en suavitzar les relacions amb els de Madrid, arribarà el moment, sobretot quan es tracti de coses del poble com és aquesta, en les quals els Ajuntaments han d'aportar la seva col·laboració que no sols no es conseguirà aquesta col·laboració, sinó que els pobles faran una oposició evident a tot allò que representi una veritable bofetada contra la voluntat de Catalunya. I dic això, perquè decrets com aquest no haurien de poder sortir. Malgrat que la qüestió de l'ensenyament va ésser una batalla perduda a l'hora de l'Estatut, donant-se el cas que els Diputats de Catalunya no vàrem ni

poder votar l'article que s'hi refereix, el Govern de Catalunya i d'una manera especial aquest Conseller que ha hagut de fer un gran esforç de la seva voluntat, han mirat d'arranjar la qüestió de la manera i pels procediments de concòrdia més suaus que hem sabut i hem creat uns Consells Mixtes Regionals — com en diuen ells i com hem d'acceptar nosaltres — als quals es referia el meu estimat amic senyor Arnau. A aquests Consells se'ls donaven facultats que en aquest moment són veritablement atropellats per aquest Decret que acaba de sortir. El Consell Regional de Primer Ensenyament, creat de comú acord, gràcies a la comprensió d'aquell ministre espanyol que enyorarem tantes vegades, sobretot degut a alguns dels successors que ha tingut en el Ministeri, em refereixo a l'amic de Catalunya senyor Barnés, té consignades facultats sobre els nomenaments de mestres i sobre les edificacions escolars, i aquest Consell es creà amb caràcter de Consell consultiu amb el qual el Govern d'Espanya hauria d'aconsellar-se sempre que es tractés de tots aquests problemes de primer ensenyament a Catalunya. I què ha passat amb això?; és que aquest Consell Regional de Primera Ensenyança ha estat consultat? No sols no ha estat consultat, sinó que si aquest Decret que denunciava l'amic Fronjosà va endavant, aquest Consell tant se val que no existeixi, perquè si ens han de donar facultats per a després befar-les, això no és una facultat que hom dona: és una mena d'irrisió que fan amb aquest Consell que, com a representant de les coses catalanes, té dret a què no s'hi jugui de la manera com s'intenta jugar-hi en aquest Decret.

Jo, senyor Fronjosà, estava assabentat d'aquest Decret, com pot suposar la V. S., i no solament d'aquest sinó d'un altre que va sortir el dia 17 de juny que tampoc no podia complaure'm en aquest sentit. I no és ara, quan he vist aquests Decrets, que m'he captingut dels problemes de les construccions escolars a Catalunya, sinó que, ajudat pel Consell de Cultura, ja he presentat per dues vegades a Madrid peticions referents a aquest problema. En elles sollicitava de l'Estat que, donat el caràcter autonòmic del Govern de Catalunya, era just que tota la part que es referia a les construccions d'edificis escolars de Catalunya no sols es consultés a la Generalitat, sinó que hom li donés una mena de delegació perquè pogués resoldre i administrar directament la part del pressupost de l'Estat, destinat a construccions escolars. Els d'allà no ens coneixen, diguin el que vulguin, com ho demostren amb Decrets d'aquesta mena, i ningú com la Generalitat de Catalunya per a conèixer les necessitats dels Ajuntaments de Catalunya, i ningú com la Generalitat de Catalunya, per mitjà d'aquells procediments de justícia, de suavitat i de dret que té per a fer complir els compromisos que tenen en aquest sentit tots els Ajuntaments de la pàtria catalana.

Però, què ha passat? Tots ho sabem el que ha passat. A Madrid han passat coses greus i n'estan passant cada dia més i la comprensió d'aquells homes que es diuen Barnés, que després es van dir Santaló que també va col·laborar

en la concessió d'aquests Consells, sembla que hagin desaparegut. He de confessar una cosa, però en honor a la veritat i és que el Ministre actual sembla que, malgrat aquest Decret — que jo estic segur que ell es convencerà també que l'ha de corregir, sobretot en la part que es refereix a Catalunya — sembla que l'actual Ministre d'Instrucció Pública ha tornat a emprendre el bon camí, i no sols ja l'ha emprès, sinó que ho ha demostrat amb els fets aprovant ja la consignació que es dedicava a aquests Consells. Jo estic segur que quan jo li diré, com espero dir-li personalment, el greuge que suposa contra Catalunya aquest Decret, denunciat pels estimats amics Fronjosà i Arnau al Parlament de Catalunya, el Ministre no perdrà temps per a corregir-lo. Si ell ha consagrat en el Pressupost els dos Consells Regionals d'Ensenyament Secundari i d'Ensenyament Primari, estic segur que la seva comprensió també li farà esmenar aquest Decret, que jo també crec — com el senyor Fronjosà —, que Catalunya no pot tolerar. I encara crec més: que si el Govern es veiés obligat a tolerar-lo, els Ajuntaments farien bé de no col·laborar en una cosa sobre la qual no se'ls ha consultat ni s'ha consultat els organismes que hi havien creats per organitzar i per dirigir bé el que es refereixi a construccions escolars de Catalunya.

Als amics que han fet aquest prec ja els he demostrat les gestions que s'han fet amb insistència prop dels Ministres de Madrid, perquè ens passessin les construccions escolars que no ens han estat passades, perquè van passar per aquests Ministeris ministres que no vull anomenar i que no van tenir les comprensions ni els respectes que mereixien les coses de Catalunya. Però ara vull dir-los que, encara que ja es feren aquestes gestions al seu temps, ara, naturalment, haurem d'insistir carregats de raó després d'aquests Decrets del 15 de juliol i del 17 de juny que fan que Catalunya es senti ofesa en veure que li volen intervenir una de les coses més espirituals i essencials de la seva autonomia.

Ara, jo no voldria tampoc deixar aquí en peu aquest pessimisme una mica greu de l'estimat amic Fronjosà. Encara que hi hagi aquests atacs per aquesta part, no vol pas dir això que de l'autonomia no en vegem res per cap banda; jo crec que n'hem de veure per totes bandes, i no sols n'hem de veure, sinó que l'hem d'utilitzar per anar corregint totes aquestes fallides que desgraciadament té l'Estatut de Catalunya. Jo estic disposat, ajudat dels diputats i ajudat del poble català, que en aquest problema estic segur que no m'abandonarà, a anar-me'n el primer dia que sigui possible, o enviar-hi ràpidament un delegat, perquè personalment gestioni del ministre d'Instrucció Pública — jo crec que ell ho farà — que corregeixi aquests dos Decrets que es refereixen a les construccions escolars. Amb això, donarem una vegada més una prova evident de la bona voluntat que tenim nosaltres i esperem que el ministre en doni també una altra de la bona voluntat que tingui envers a Catalunya. Si això fallés, jo llavors, sense convencions i sense reticències de cap mena, em veuré obligat a dir-vos, que m'he equivocat.

Que amb totes aquestes coses que he volgut anar a resoldre creant organismes de caràcter mixte on entressin representants de l'Estat i representants de Catalunya, m'he equivocat. I com que m'he equivocat, de proposar-vos aleshores que gràcies a les facultats que ens dóna l'Estatut, ben migrades per cert, perquè les associacions particulars també ja poden fer-ho, gràcies a les facultats que ens dóna l'Estatut anem a una separació absoluta del que sigui ensenyament de l'Estat i del que sigui l'ensenyament de Catalunya.

Em plau dir-ho aquí, amb aquest to violent, perquè precedeixi la gestió suau que faré prop de Madrid, perquè siguin ells els responsables del que pugui passar amb l'ensenyament a Catalunya i no siguem nosaltres. Que fóra lamentable que perquè no escoltessin el Govern de Catalunya els de Madrid un dia vingués el poble català i fes el que s'esforça en no fer el Govern de Catalunya. I els digués que aquesta col·laboració que li demana a les construccions escolars i en altres coses referents a la instrucció pública a Catalunya, no li vol donar, sinó que vol anar a organitzar-se l'ensenyament de la manera que sigui possible, segons les possibilitats econòmiques que tingui el Govern de Catalunya.

Senyor Fronjosà, senyor Arnau, senyors Diputats tots: jo espero que ens ajudareu en totes aquestes coses per obtenir de Madrid les solucions de concòrdia que nosaltres proposem, i si aquestes no fossin possibles, aquelles altres que ja ens vénen també facultades per l'Estatut de Catalunya. I els podrem dir: si no sou capaços de col·laborar, si quan ens haveu reconegut una facultat sembleu criatures, que quan us donen una cosa sembla, per aquella mena d'egoisme que té la infància, que els sàpiga greu d'haver-vos-la donada — encara que faig mal fet comparant-los amb la infància, perquè la infància ho fa amb innocència i els d'allà sovint ho fan amb mala voluntat —, si no sabeu col·laborar no col·laboreu, feu-vos vosaltres l'ensenyament i nosaltres ens farem el nostre. (Molt bé!)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Fronjosà.

El Sr. FRONJOSÀ: Estic satisfet de les manifestacions que acaba de fer el nostre distingit amic el senyor Conseller de Cultura, però jo continuo amb allò que ell en deia el meu pessimisme. No sóc pessimista, no; si fós pessimista a la meua edat ja no faria moltes coses que faig. El que passa és que jo, als quaranta-dos anys, m'he donat compte d'una cosa, i és la següent: que m'he refet, i com que m'he refet és el motiu que aquesta separació sortosament o desgraciadament, no solament serà en les qüestions de cultura. No li càpiga cap dubte que molts elements que no ens havíem dit mai separatistes, i que no en som — que els separatistes són a l'altra banda —, molts elements que no ens havíem dit mai separatistes, en el moment que el Govern de Catalunya cregués convenient demanar a la ciutadania catalana, tindria al seu costat aquells precisament que no ens havíem dit mai separatistes i que gairebé ens enfadàvem quan algú ens deia catalanistes. Em penso que no cal pas que digui res més.

La denúncia d'un periòdic per atacs al dogma

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Sauret.

El Sr. SAURET: Per a fer una pregunta, que no sé si s'escau fer-la a l'honorable senyor President de la Generalitat o al senyor Conseller de Justícia i Dret. Jo prego en aquest cas es trasmeti a qui correspongui. La premsa d'avui resuscita, després de tres anys de morta, la clàssica nota de l'Audiència. Aquesta nota no és altra que «el fiscal ha denunciat avui tal periòdic — en aquest cas *El Ateo* — per atacs al dogma». Hom es pregunta: En aquestes altures i amb la Constitució a la mà, com ha anat això de l'atac al dogma? Es que potser ja s'ha signat subreptíciament el concordat amb el Vaticà i s'estableix tornar al dogma de l'antigor? Es que potser el dogma és la Constitució de la República? Potser l'Estatut? No ho sé, però el cas és que avui s'ha procedit a la recollida d'un periòdic, el director del qual s'ha posat a la presó per atacs al dogma. Ací, com han pogut llegir tots els senyors Diputats, que la Generalitat està formada per una colla de bandits — i perdoneu-me que hagi de retreure aquestes coses —, ací que nosaltres hem pogut llegir atacs furibonds contra la República, que s'ha fet l'apologia de l'ex-rei...

El Sr. FRONJOSÀ: Em permet? Es la independència del Poder judicial!

El Sr. SAURET: No m'hi poso. Quan es fa l'apologia de l'ex-rei i es canten cançons de pandero al feixisme, és d'estranyar que en aquestes altures el senyor fiscal demostrí aquest excés de zel i vingui a denunciar un article per atacs a una cosa que no és aquesta essencial com són la República i l'Estatut.

Jo que sóc enemic dels ateus, a la meua manera, és clar, en aquest moment he d'aprofitar l'ocasió per a defensar-los, i per a dir que no trobo lògic que es continuïn altra vegada les clàssiques denúncies per atacs al dogma. Nosaltres creïem que la República havia obert un ample portell pel qual hi passarien les crítiques a totes les religions i totes podrien ésser defensades. Jo, durant molt temps, he tingut molta amistat amb les coses celestials i sé, em vanto de saber, com pensa Déu en aquest aspecte, i jo dic que van errats aquells que es creuen fer un benifet a Déu volent sotmetre el poble a les seves doctrines per mitjà del fiscal i per mitjà dels jutjats. Estic segur que el que ell vol és expandir les seves doctrines, però amb la bondat i amb la humilitat, sense presons, sense fiscals i sense jutjats. Per això, gairebé es podria protestar, en nom d'ell, que s'hagi denunciat aquest article. (Rialles.)

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, ordre.

El Sr. SAURET: Ara bé, ¿s'ha fet escarni al dogma? Jo estic conforme que no se'n faci, però en aquest cas no se n'ha de fer a cap religió; no hi ha d'haver cap mena de diferència, tant són els budistes, com els evangelistes, com els de les altres religions que hi han. Jo crec que el Fiscal s'ha excedit una mica, perquè, en tot cas, en la República, aquells que han de denunciar els escarnis són els interessats, però no ell.

I jo acabo senzillament aquesta pregunta i em

planyo de que en aquest moment no se'm pugui contestar, perquè potser trigarem una mica de temps i tinc por que molts ciutadans de Catalunya que es creuen francament que hi ha una Constitució de la República que té obertes les portes per a la discussió de totes les religions i de totes les doctrines; tinc por, dic, que molts cauran a la trampa ignorant que hi ha un senyor fiscal que encara alça la mà en nom de la defensa del dogma. Prego al senyor President de la Cambra que passi aquesta pregunta al Conseller respectiu per a que em sigui contestada oportunament.

El Sr. PRESIDENT: Passarà aquesta pregunta del senyor Sauret al senyor Conseller de Justícia i Dret.

La publicació del Reglament de la Llei de Contractes de Conreu. Els drets de Catalunya en un emprèstic de l'Estat espanyol per a remeiar l'atur forçós

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Romeva.

El Sr. ROMEVA: Senyors Diputats: Jo he de cridar l'atenció del Govern de la Generalitat de Catalunya, especialment del senyor Conseller de Justícia i Dret i del senyor Conseller de Governació, sobre la situació d'anarquia que hi ha al camp de Catalunya. No és que hi sigui d'ara mateix; és una situació que fa molt temps que hi és, que hauria d'haver acabat i que convé que no continuï ni un minut més.

Jo no he de donar apremis al senyor Conseller de Justícia perquè enllesteixi el Reglament d'aplicació de la Llei de Contractes de Conreu. No n'hi he de donar ni n'hi puc donar, perquè jo sóc dels que més desigs tenen de què aquest Reglament sigui una cosa meditada, de què en aquest Reglament hi siguin atenuades aquelles coses que jo entenc que són els defectes capitals de la Llei, i que en aquest Reglament siguin aollits aquells desigs de col·laboració i de concòrdia per a la solució, dintre de Catalunya, dels nostres problemes, que veus autoritzades han manifestat no fa gaire i que jo tinc l'esperança de què el Govern de Catalunya té la voluntat d'acollir. Però mentres aquest Reglament no surt, tot el benefici que poguem esperar d'una confecció enraonada, assenyada, patriòtica d'aquest Reglament, s'està fent malbé, s'està desvirtuant per aquest estat existent en el camp de Catalunya, on no impera la Llei.

Jo demano un exercici de l'autoritat que fent una interpretació recta de la Llei l'apliqui d'una manera imparcial; no demano — perquè d'això ja n'hi ha prou i massa — aquell exercici de l'autoritat que fan molts dels que n'estan investits en els pobles, que usen del poder que l'autoritat els confereix per afavorir interessos de partit, o de cleda, o de casinet o d'estament; jo demano aquell exercici de l'autoritat que ennobleix a aquell que n'està investit, que el fa respondre dignament al mandat que li ha donat el poble i que li guanya l'atenció i el respecte dels amics i dels adversaris, que és aquella aplicació de la

Llei amb una interpretació recta que es fa sentir damunt dels uns i damunt dels altres per un igual.

Nosaltres necessitem a Catalunya, i en el camp de Catalunya especialment, més que res aquesta aplicació de la Llei, aquest exercici recte i conscient de l'autoritat. Això és el que jo demano al Govern de Catalunya. Crec que és una premisa fonamental perquè aquest plet nostre es resolgui bé i es resolgui armònicament dintre de Catalunya.

Jo crec per altra banda, que si el Govern de Catalunya, usant dels seus recursos naturals, i usant al mateix temps, ja que és un Govern de partit, de la influència positiva que ha de tenir damunt d'aquells que estan afiliats al seu partit, exercia aquesta autoritat en la forma que jo demano i arribava a portar una aplicació de la Llei en aquest sentit d'imparcialitat i de justícia, guanyaria no solament un bé per a Catalunya, sinó un bé, un crèdit, per a la seva col·lectivitat política, del qual jo no en sentiria cap gelosia.

Aquest és el prec que jo he volgut fer al Govern de Catalunya ja abans de què aquest Parlament donés per acabat aquest període de sessions; però ara jo en vull adreçar un altre prec al senyor Conseller de Finances.

Aquí hem parlat avui copiosament d'aquell esperit d'hostilitat a les coses de Catalunya que es nota en les disposicions del Govern d'Espanya, d'aquells oblits, d'aquelles obligacions que comporta l'existència de l'Estatut. Jo he de prevenir el cas d'un nou oblit, d'aquests que podrien resultar una nova agressió. Sabem que segons l'Estatut, quan el Govern d'Espanya fa una emissió destinada a un objecte concret, si aquell objecte concret pertany a aquelles facultats que han estat concedides a Catalunya ja sigui en la legislació, ja sigui en l'execució, d'aquesta emissió ha de passar a la Hisenda de Catalunya la part corresponent a aquella part de funció que s'executi dintre de Catalunya. Jo sé que a Espanya es prepara una emissió amb destí a remeiar l'atur forçós. És una cosa importantíssima, i és importantíssim que el dia que es faci aquesta emissió vingui a Catalunya la part d'aquest emprèstic que s'hagi fet; vingui a Catalunya perquè Catalunya se li deu en virtut de l'Estatut, i vingui encara amb més raó perquè Catalunya té el seu problema d'atur forçós agreujat per aquella part de problema d'atur forçós que no li és natural, i que se'ns està abocant a través de la nostra ratlla divisòria.

Jo no voldria que el senyor Conseller de Finances suposés en aquest prec meu una actitud de desconfiança, però he d'estar en actitud de vigilància i jo corresponc al meu deure, em sembla, advertint a la Cambra i advertint al Govern de Catalunya d'aquest cas que es pot presentar en un moment en què la Cambra no estigui oberta, i aleshores no tinguéssim ocasió de parlar-ne i de donar-li estat.

El Sr. PRESIDENT: Passaran els precs del senyor Romeva als senyors Consellers respectius.

La publicació del Reglament de la Llei de Contractes de Conreu

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Riera.

El Sr. RIERA : Senyors Diputats : Sembla que hagi coincidit amb el senyor Romeva en aquest prec que ell acaba de fer. Precisament jo també desitjaria que el Reglament de la Llei de Contractes de Conreu fos publicat el més aviat possible.

Naturalment que les intencions del senyor Romeva sempre són intencions nobles, intencions nascudes de bona fe de la qual tots els Diputats ens n'hem pogut percatar. El Govern de la Generalitat de Catalunya i el Parlament de Catalunya han sabut respecte a la Llei de Contractes de Conreu adoptar una posició justa, serena i legal, quan a Madrid s'està discutint, s'està tractant, s'està parlant de si la Llei nostra és una Llei justa o no és justa, si és legal o no és legal. Al camp de Catalunya, jo puc dir d'una manera certa, precisament com a element — deixeu-m'ho dir — rabassaire, militant a les fileres de la Unió de Rabassaires, encara que políticament afiliat al partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, jo puc dir d'una manera certa, certíssima, que la Unió de Rabassaires de Catalunya compleix a tots els pobles de Catalunya, allà on hi té organització la Llei votada pel Parlament de Catalunya, perquè la consigna de la Unió de Rabassaires de Catalunya a tots els seus afiliats, ha estat dir-los que compleixin estrictament la Llei votada pel Parlament de Catalunya.

Ara bé, davant d'aquestes coses que jo he explicat anteriorment, de si la Llei és vàlida, o no és vàlida, de si el Tribunal de Garanties diu que la Llei aprovada pel Parlament és vàlida o no, els elements propietaris no volen acceptar la Llei votada pel Parlament, i sostenen el criteri que l'únic camí a seguir respecte a la Llei, és el que ha marcat el Tribunal de Garanties Constitucionals.

I ara, els senyors Diputats hauran pogut llegir a la premsa, que a un poble que s'anomena Aguilar de Segarra hi ha hagut uns aldarulls respecte a l'aplicació de la Llei de Contractes de Conreu. Jo voldria dir aquí—i celebraria que estigués present el senyor Conseller de Governació— que al poble d'Aguilar de Segarra hi ha un Ajuntament de dretes i quan aquest va demanar forces d'ordre públic, l'esmentat senyor Conseller, les hi va enviar immediatament. El que ha passat allí jo ho he subscrit, i no solament ho he subscrit, sinó que aconsellaria que es fes a tots els pobles el que s'ha fet aquí. Però per a subscriure-ho, senyors Diputats, és necessari que jo digui què és el que ha passat allí.

Al poble d'Aguilar de Segarra, en virtut d'un desnonament que va fer un propietari contra un rabasser, desnonament illegal perquè aquest tenia un contracte signat per un any, en virtut d'aquell desnonament, i que la Justícia va fer que es convertís en un fet, precisament en el moment de la collita, el rabasser va anar a recollir la meitat de la collita que li pertanyia, perquè de fet hi havia el contracte signat per duplicat per

les dues parts, i aquell rabasser tenia dret a ésser en aquella rabassa, en aquell tros de terra durant tot l'any. Malgrat tot, el senyor Conseller de Governació hi va enviar vint guàrdies d'assalt. Aquests vint guàrdies d'assalt que hi portà, senyors representants del Govern, el que havien de fer era agafar aquell propietari i portar-lo a la Model.

El Sr. CONSELLER de Cultura : Era per a defensar l'ordre que el senyor Conseller de Governació els va enviar!

El Sr. RIERA : Molt justa la interrupció del senyor Conseller de Cultura, l'amic Gassol. Però és que aquell rabasser es troba amb la meitat de les garbes en virtut de la Llei de Contractes de Conreu, i aquell rabasser no pot fer ús d'allò que veritablement li correspon en virtut de la Llei aprovada pel Parlament de Catalunya.

Tots els conflictes que en aquests moments passen a Catalunya, jo denuncio aquí públicament que no són conflictes que promouem nosaltres, sinó que nosaltres com a homes de responsabilitat, com a homes que volem que la Llei aprovada pel Parlament tingui efectivitat, sigui una cosa seriosa, sigui una cosa prestigiosa, tots els conflictes que en aquests moments passen a Catalunya — i que es denunciï si és el contrari, amb els noms i llocs i pobles, a veure si és o no cert—, jo denuncio públicament que aquests conflictes no són promoguts per nosaltres, sinó pels propietaris que no volen acceptar la Llei aprovada pel Parlament.

Per tant, jo acabo aquest prec, fet amb una mica de passió, referint-me a les paraules del meu amic i distingit diputat senyor Romeva, per dir que desitgem que com més aviat millor es llegeixi al Parlament el Reglament de la Llei de Contractes de Conreu per a poder fer efectiva a totes les nostres terres la Llei aprovada pel Parlament. Res més.

El Sr. ROMEVA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Realment, convertiríem aquest prec en una interpellació entre els dos senyors diputats, que seria potser anti-reglamentària. Respecte al que demana de la lectura del Reglament a la Cambra, s'ha de donar compte el senyor Riera de la dificultat que hi haurà en fer-ho. Si el senyor Romeva ha cregut que existeix una al·lusió a la qual ell vol contestar, sense establir debat en aquest moment, la Presidència, que sempre interpreta amb condescendència el Reglament, li concedeix la paraula.

El Sr. ROMEVA : Doncs, m'atenc a aquesta amabilitat de la Presidència, perquè en realitat jo m'he sentit en aquest cas— amb molta amabilitat i molta consideració a la meua persona, que jo agraeixo—, contestat pel senyor Diputat que acaba de fer ús de la paraula, no diré en lloc del senyor Conseller, que probablement m'hauria contestat d'una altra manera, però jo he de fer constar aquí concretament que jo demano un imperi de la Llei. Jo no vull entrar en la discussió d'un o altre fet concret, perquè la cosa ja té una extensió que va per damunt dels casos particulars. Jo no sé les instruccions que tenen els afiliats a la Unió de Rabassaires, com els afiliats a les Associacions agràries i altres que hi ha per Catalunya; jo el

que sé és que cadascú s'interpreta la Llei a la seva manera, i l'aplica segons la força que en el lloc on es desenrotllen els fets ell creu que té a la seva disposició, i que això és una cosa que no fa honor al Govern de Catalunya...

El Sr. CONSELLER de Cultura : Demano per parlar.

El Sr. ROMEVA : ... ni fa bé als interessos de Catalunya. Crec que el Govern de Catalunya ha de vetllar per l'estricta compliment de la Llei. Si és que s'extralimita un propietari, no han d'ésser els simples ciutadans els qui han de fer la llei al propietari ; i si els qui s'extralimiten no són propietaris, tampoc no han d'ésser els propietaris els qui se la vulguin fer. Ha d'ésser, en un i altre cas, l'autoritat la que ha de fer entrar sota l'imperi de la llei aquells que s'han extralimitat. I jo dic que les extralimitacions a Catalunya fa molt temps que duren, que la interpretació capciosa de la Llei fa molt temps que dura, perquè s'hi ha ajudat amb tota classe de propaganda i amb tota classe de mitjans, perquè si aneu per aquests camps i parleu amb els mateixos pagesos d'aquesta Llei que acabem de votar, de resultes de la manera com se'ls ha explicat en molts llocs, us fareu creus de veure quin concepte en tenen i com la interpreten, i si es deixés a aquests la manera d'interpretar-la, com si es deixés als propietaris, no tindríem manera de resoldre cap dels conflictes que tenim actualment, i aquí el que es necessita és una aplicació recta de la Llei...

El Sr. FRONJOSÀ : El que fa falta és matar tots els propietaris. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT : Senyor Fronjosà, no es pot excitar la sedició! (*Rialles.*)

El Sr. ROMEVA : ... i una autoritat que la faci aplicar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Conseller de Cultura.

El Sr. CONSELLER de Cultura : Jo no hauria demanat la paraula perquè la Presidència és ja sempre prou sol·licita per a fer arribar aquests precs als Consellers respectius, però s'han dit dues ex-

pressions, una per part del senyor Riera, i l'altra per part del senyor Romeva, que podria semblar que ferissin, si més no indirectament, l'actuació del Govern en aquesta qüestió que debaten els dos senyors Diputats, companys nostres.

Jo he de dir al senyor Romeva que no temí per l'honor del Govern de Catalunya, que de la mateixa manera que s'ha sabut enfrontar, d'una manera digníssima, amb els d'allà que volien crear-nos dificultats, si cal s'afrontarà amb els d'aquí, perquè el Govern de Catalunya té un deure que ha complert i complirà sempre, i és de fer complir les Lleis que faci aquest Parlament, i el Govern de Catalunya s'ho ha proposat i ho farà i poden tenir-ne tots la garantia absoluta.

I a l'amic senyor Riera també li vull dir — perquè no semblés que quedés aquí flotant una mica d'atac contra el Conseller de Governació—, que quan ell va enviar aquella força al poble que la V. S. alludia, no ho va fer per defensar els rabassers, ni per atacar els propietaris, ni viceversa, sinó que ho va fer per fer complir la Llei als uns i als altres ; tots coneixem el caràcter, el temperament, la manera de pensar i el sentit jurídic del nostre company senyor Dencàs.

Aquest és el propòsit del Govern, i em plau dir-ho, perquè, sobretot en un moment en què es tanca la Cambra, no semblés que queda en l'aire cap atac, si bé jo crec que les paraules del senyor Riera no tenen cap mala intenció, sinó que han estat més aviat fruit de la manera com ha expressat la seva manera de pensar.

El Sr. PRESIDENT : Han estat tan reiterades les allusions que s'han fet al tancament de la Cambra, que a la Presidència, recollint les suggestions fetes pels senyors Diputats, no li queda altre remei que proposar a la Cambra la suspensió de les sessions, (*Rialles.*) amb la fórmula que per a la pròxima s'avisarà a domicili. (*Manifestacions d'assentiment.*)

(*La Cambra passa a reunir-se en sessió secreta. A les set i deu minuts de la vetlla s'aixeca la sessió pública.*)

PARLAMENT DE CATALUNYA

L L E I

modificant els articles 51, 60, 67, 117, 140, 144, 174 i 177 de la Llei Municipal

Són modificats en la següent forma els articles que s'esmenten de la Llei Municipal:

Art. 51. Quedarà redactat així:

«El càrrec de Conseller Municipal és obligatori i no comporta retribució de cap mena, excepció feta del Municipi de Barcelona on podrà ésser retribuït a facultat de l'Ajuntament.»

Art. 60. L'últim paràgraf d'aquest article quedarà redactat així:

«L'Ajuntament de Barcelona podrà elegir President de l'Assemblea municipal plenària. L'elecció es farà en la mateixa forma que s'efectua la d'Alcalde.»

Art. 67. Afegir-hi un paràgraf final que digui:

«Unicament quan la convocatòria de sessions extraordinàries sigui motivada per qüestions de reconeguda urgència, a justificar en començar la pròpia sessió, el termini entre la convocatòria i la celebració podrà reduir-se a vint-i-quatre hores. Si la urgència adquirís el

caràcter de perill o de calamitat pública, el terme quedarà limitat al mínim de temps necessari perquè els Consellers puguin assistir a la sessió.

En totes les sessions d'aquesta naturalesa no podran tractar-se altres afers que els que justifiquin la urgència.»

Art. 117. S'afegirà al final:

«Podrà reduir-se el terme entre la convocatòria i la celebració de les sessions únicament en casos de perill i de calamitat públics o en presència de qüestions d'extremada urgència.

Els Consellers hauran d'estar convocats amb el temps necessari per a poder-hi assistir.

Aquestes sessions quedaran limitades a tractar estrictament dels objectes que justifiquin la urgència.»

Art. 140. Suprimir les paraules: «...i acords relatius a llur execució.»

Art. 144. Quedarà redactat així:

«Serà atribució de la Comissió de Govern el que es refereix al nomenament de personal interí. Així també la im-

posició de sancions als funcionaris, excepció feta de les que corresponen a l'Ajuntament segons els arts. 226 i 243 i sense perjudici de les facultats que atorga a l'Alcalde l'art. 75.»

Art. 174. Les subhastes o concursos seran autoritzats normalment pel Secretari de la Corporació municipal, i en donarà fe.

Serà obligatòria l'autorització del Notari sempre que la quantitat sigui superior a 100,000 ptes. a l'Ajuntament de Barcelona.

De 50,000 ptes. als Ajuntaments superiors a 10,000 habitants, i de 25,000 pesetes als inferiors.

Art. 177. Afegir-hi al final i seguit, el següent:

«...llevat en els casos de l'apartat primer de l'art. 176, en què podrà ésser declarada per acord de la Comissió de Govern on aquesta existeixi o de l'Ajuntament.»

Palau del Parlament, 19 de juliol del 1934.

PARLAMENT DE CATALUNYA

L L E I

relativa a l'autorització a l'Hospital Clínic de Barcelona per a contractar una operació de crèdit

Article 1.º La Generalitat de Catalunya consignarà en els seus Pressupostos ordinaris, durant el termini dels vint anys compresos entre 1935 i 1954, una subvenció de quantia anual de 80,242'60 pessetes a l'Hospital Clínic de Barcelona per tal de què la Junta Administrativa de l'esmentat Establiment pugui contractar amb la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, i amb destinació a atendre necessitats urgents del dit Hospital, una operació de crèdit de 2 milions de pessetes, la qual subvenció podrà consignar-se o fer-se efectiva directament a favor de l'En-

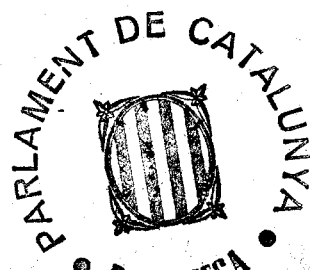
titat creditora quan el Departament de Finances ho consideri necessari.

Art. 2.º L'efectivitat de la subvenció a què fa referència el precedent article quedarà en suspens fins i tant que l'Ajuntament de Barcelona contregui anàloga obligació en exacta quantia i pel mateix termini.

Art. 3.º Els Departaments de Finances i Sanitat i Assistència Social, exerciran sobre el regíme en funcionament de l'Hospital Clínic de Barcelona, a càrrec de la seva Junta Administrativa el control convenient pel que fa referència a l'especial garantia i ajut eco-

nòmic atorgada per la present Llei, sense perjudici de les funcions que en la matèria puguin correspondre al Departament de Sanitat i Assistència Social i als organismes que del mateix depenen, de conformitat amb les «Normes bàsiques per a la reglamentació dels Hospitals del Districte de la Circumscripció de Barcelona», aprovades per Decret del 10 d'abril darrer, i amb les demés disposicions en vigor o que es dictin en el successiu.

Palau del Parlament, 19 de juliol del 1934.

PARLAMENT DE CATALUNYA

L L E I

relativa a la creació d'una taxa sobre el consum i serveis d'hostalatge i restaurant

Article 1.^r Per a protegir i fomentar el turisme, s'estableix una taxa sobre l'importd. el consum i serveis verificats.

a) Pels establiments d'hostalatge que tinguin declarat en publicar-se aquesta Llei o que el declarin en inaugurar-se, un preu mínim de pensió completa a partir de 16 ptes. La taxa serà del 2 per 100.

b) Pels establiments d'hostalatge que tinguin declarat en publicar-se aquesta Llei o que el declarin en inaugurar-se, un preu mínim d'habitació sense pensió, superior a 7 ptes. La taxa serà del 2 per 100.

c) Pels establiments que atorguin serveis de restaurant o fonda, de menjars i de consumacions, l'import dels quals sigui superior a 10 ptes. La taxa serà: De 0'25 ptes. en els comptes que sumin de 10 a 25 ptes.; de 0'50 pesetes en els comptes que sumin de 25'01 a 50 ptes.; d'1 pta. en els comptes que sumin de 50'01 a 100 ptes., i d'1 pta. per cada 50 ptes. més, i fracció superior a 25.

Art. 2.ª La taxa s'aplicarà per dia i per persona en els establiments compresos en els apartats a i b de l'anterior article, i per acte de consum i per persona en els compresos en l'apartat c del mateix; i sempre sobre el total després, deduïts únicament els gravà-

mens de tota mena i les gratificacions al personal, que hi constessin.

No s'aplicarà la taxa pels dies d'estada continuada i sense interrupció que excedeixin dels 30 primers.

Art. 3.^r Queden eximits de la taxa, sigui quina sigui la quantia i temps de la factura:

- a) Els viatjants de comerç.
- b) Els artistes de teatre, cinema, circ i varietès.
- c) Els músics.
- d) Els periodistes.
- e) Els estudiants.

Art. 4.^t L'incompliment o defraudació de la taxa serà sancionat:

Primer. — Amb multa del doble al quintuple de la quantitat defraudada.

Segon. — Amb el doble de l'anterior multa, en cas de reincidència.

Tercer. — Amb la clausura de l'establiment en cas de temeritat.

Art. 5.^b La inspecció del compliment de la taxa i la imposició de sancions per incompliment de la Llei, anirà a càrrec de l'Oficina del Turisme de Catalunya.

L'interessat podrà recórrer en apel·lació davant el Conseller d'Economia i Agricultura, la resolució del qual serà inapel·lable.

Art. 6.^b L'import obtingut amb la taxa, es distribuirà:

- a) D'un 20 a un 30 per 100 a favor

dels Municipis, de la recaptació feta en llur localitat.

b) D'un 20 a un 30 per 100 per a fomentar el crèdit hotel·ler.

c) La resta per a fomentar el turisme en general.

Art. 7.^b Els Municipis que vulguin acollir-se als beneficis de l'article anterior caldrà que prèviament estableixin un pla de coordinació amb els serveis de turisme de la Generalitat.

Art. 8.^b Les quantitats íntegres que obtinguin els Municipis, hauran de destinar-se exclusivament a fomentar llurs obres de turisme o per atencions dels serveis que s'hi relacionin.

Art. 9.^b Queda facultat el Conseller d'Economia i Agricultura, per a dictar les disposicions necessàries per al compliment d'aquesta Llei i per a reglamentar la forma de percepció de la taxa i el seu control; així com per a regular la pràctica de les excepcions establertes, com per a fer efectives les sancions que s'imposin.

També queda facultat el propi Conseller mentre no estigui organitzat el servei de recaptació directa, per a poder concertar els convenis necessaris, excepcionalment i únicament, amb els Municipis; sempre, però, per un termini no superior a un any.

Palau del Parlament, 19 de juliol del 1934.

PARLAMENT DE CATALUNYA

L L E I

de Carta Sanitària de Barcelona

CAPÍTOL I

Junta Mixta de Sanitat

Article 1.º Per a la coordinació dels serveis de Sanitat que són objecte de la present Carta, es constituirà la Junta Mixta de Sanitat integrada pel Conseller de Sanitat de la Generalitat de Catalunya, que serà President nat, o la persona que ell delegui, el Conseller d'Higiene i Sanitat de l'Ajuntament de Barcelona, un Diputat al Parlament de Catalunya, designat pel senyor Conseller de Sanitat, i un Regidor designat per l'Ajuntament de Barcelona. Actuarà de Secretari un tècnic nomenat pel Conseller de Sanitat. Aquest Secretari no tindrà vot en la Junta.

Les resolucions de la Junta Mixta seran preses per majoria de vots dels concurrents a la reunió, havent d'assistir-hi la meitat més un dels Vocals. Els empats seran resolts de comú acord per la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona.

Art. 2.º La Junta Mixta de Sanitat tindrà delegades totes aquelles funcions executives que es derivin de l'articulat de la present Llei exceptuant-ne les limitatives que es consignaran de manera expressa en la futura Llei de Sanitat.

El senyor Conseller de Sanitat podrà reprendre transitòriament aquelles funcions executives que la Llei de Bases li assigna quan a criteri seu les circumstàncies ho exigeixin; essent necessària l'aprovació d'aquesta mesura pel Consell de la Generalitat de Catalunya.

CAPÍTOL II

Funcions

Art. 3.º Es consideren funcions pròpies de la Junta Mixta de Sanitat i aplicables únicament i exclusiva a la ciutat de Barcelona les executives, consignades en les Bases, Títols, Capítols, articles i apartats de la Llei de Bases per a l'organització dels Serveis de Sanitat i Assistència Social a Catalunya, següents:

I. Base segona A art. 1.º

II. Base segona B arts. 3.º i 4.º

III. La Junta Mixta de Sanitat dictarà els Reglaments per a l'aplicació de les funcions executives consignades en els dos apartats anteriors.

CAPÍTOL III

Laboratori Municipal

Art. 4.º El Laboratori Municipal serà utilitzat com a Laboratori General de Catalunya, sempre i quan la Generalitat no cregui pertinent la creació d'un Laboratori Nacional, acomplint aquelles funcions que aconsellin les necessitats com a complement dels Laboratoris dels Centres Sanitaris.

CAPÍTOL IV

Hospital d'Infecciosos

Art. 5.º L'Hospital d'Infecciosos de l'Ajuntament de Barcelona, tindrà cura dels malalts infecciosos de la ciutat, de la seva comarca i àdhuc de la resta de

Catalunya fins on la seva cabuda li permeti.

CAPÍTOL V

De la direcció i administració dels organismes dependents de la Junta Mixta de Sanitat

Art. 6.º La direcció i administració del Laboratori Municipal i de l'Hospital d'Infecciosos, així com la de la resta d'organismes que es traspassen consignats en aquesta Llei, dependran de la Junta Mixta de Sanitat mentre aquesta Carta sigui vigent.

CAPÍTOL VI

Personal

Art. 7.º Estaran inscrits en la Junta Mixta Sanitària els antics sub-delegats de Medicina, Farmàcia i Veterinària, els Inspectors i Zeladors municipals, així com el personal abscribit als Serveis i Organismes traspassats. L'organització d'aquest personal serà objecte d'una reglamentació especial per part de la Junta Mixta de Sanitat.

CAPÍTOL VII

Finances

Art. 8.º La Junta Mixta de Sanitat disposarà dels seus mitjans econòmics d'acord amb les següents normes:

a) La Generalitat així com l'Ajuntament de Barcelona faran cessió del producte de recaptació que produeix l'a-

ranzel dels Serveis d'Inspecció Sanitària.

δ) Cada una de les dues Corporacions abans esmentades valoritzarà la nòmina del personal traspasat més les despeses d'ordre general que vinguessin consignades per cada un dels Establiments i Serveis traspassats en els Pressupostos respectius del present any 1934.

ε) La resta del que manqui per a completar el pressupost de la Junta Mixta de Sanitat, serà aportat a pror-

rata per cada una de les Corporacions interessades a criteri de la Junta Mixta de Sanitat.

d) El Pressupost anual serà formulat per la Junta Mixta abans del 30 de novembre de cada any i serà sancionat per la Generalitat de Catalunya i per l'Ajuntament de Barcelona.

Disposicions transitòries

Primera. — La implantació de la present Carta Sanitària serà feta d'una ma-

nera gradual i no haurà de passar del termini d'un any de publicada la present Llei en el *Butlletí Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

Segona. — Tot quant faci referència al personal que passi a dependre de la Junta Mixta de Sanitat serà resolt per la mateixa, constituint un principi indiscutible el respecte a la dotació i categoria de l'esmentat personal.

Palau del Parlament, 19 de juliol del 1934.

PARLAMENT DE CATALUNYA

L L E I

relativa a la composició de les Juntes de Repartiment general d'Utilitats

Article 1.º A cada Municipi, serà encarregada d'estimar les utilitats i d'assignar les quotes individuals del Repartiment general una Junta constituïda per representants dels contribuents a què es refereix el paràgraf següent i per un nombre igual de Consellers municipals.

Els Vocals contribuents elegibles per sorteig seran, com a mínim, quatre; un en representació dels contribuents per

rústica; un pels d'urbana; un pels de rendes de treball, i un pels d'industrial, mines (si n'hi ha), utilitats i rendes de capital. En els Municipis de més de 5,000 habitants serà, però, elegit un representant per a cada una d'aquestes contribucions, o siguin, com a màxim, vuit.

El total de Consellers municipals serà igual, en cada cas, al de contribuents, i entre els designats caldrà que hi hagi

els que composin la Comissió de Finances.

Serà President de la Junta el de la Comissió de Finances; però, si entre els Consellers hi ha l'Alcalde, presidirà ell.

Art. 2.º Aquesta Llei tindrà vigència fins que s'aprovi la Llei d'Hisendes locals.

Palau del Parlament, 19 de juliol del 1934.

